

Postanowienie z dnia 5 stycznia 1998 r.

II UKN 470/97

Sprawa o wydanie zaświadczenia w przedmiocie opłacenia składek na ubezpieczenia społeczne nie jest sprawą z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 476 § 2 KPC).

Przewodniczący SSN: Roman Kuczyński, Sędziowie SN: Maria Mańkowska (sprawozdawca), Maria Tyszel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 5 stycznia 1998 r. sprawy z wniosku Czesława J. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w O.W. o składki na ubezpieczenie społeczne, na skutek kasacji wnioskodawcy od postanowienia Sądu Apelacyjnego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 21 lipca 1997 r. [...]

p o s t a n a w i ł:

o d r z u c i ć kasację.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi postanowieniem z dnia 21 maja 1997 r. odrzucił zażalenie Czesława J. na postanowienie Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Kaliszu z dnia 30 czerwca 1997 r., którym zostało odrzucone jego zażalenie na odmowę wydania przez pozwaną Zakład Ubezpieczeń Społecznych-Oddział w O.W. zaświadczenia o niezaleganiu z opłatą składek na ubezpieczenie społeczne.

Powyższe postanowienie Sądu Apelacyjnego zaskarżył wnioskodawca w drodze kasacji, zarzucając naruszenie przepisów postępowania: art. 476 § 3, 464 § 1 i 477¹⁴ § 3 KPC.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sprawa o wydanie zaświadczenia w przedmiocie opłacania składek na ubezpieczenie społeczne nie jest sprawą z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 476 § 2 KPC).

Dla zastosowania natomiast art. 476 § 3 KPC wymagana jest norma kompetencyjna, zobowiązująca do wydania decyzji. Organ rentowy nie ma obowiązku wydania decyzji w sprawie o wydanie zaświadczenia o niezaleganiu z opłatami składek na ubezpieczenie społeczne, a sama treść wydanego zaświadczenia nie może być przedmiotem postępowania odwoławczego (art. 23 ustawy z dnia 25 listopada 1986 r. o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych - jednolity tekst: Dz. U. z 1989 r. Nr 25, poz. 137 ze zm.).

W sprawie nie doszło zatem do naruszenia art. 476 § 3 KPC, co trafnie przyjęły Sądy obu instancji. Konsekwencją powyższego stwierdzenia jest niezasadność również dalszych zarzutów kasacyjnych. Brak drogi sądowej do rozpoznania wniosku Czesława J. oznacza bowiem niedopuszczalność kasacji w takiej sprawie (art. 393⁵ KPC).

Z tych też względów i na podstawie art. 393⁸ § 1 KPC Sąd Najwyższy postanowił, jak wyżej.

=====